



לעילוי נשמת  
הר"ר משה יהודה  
ב"ר שלמה ז"ל  
מרמורשטיין  
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח  
ת.נ.צ.ב.ה.  
הונצח ע"י המשפחה



לעילוי נשמת  
מרת שושנה ע"ה  
ב"ר משה יהודה ז"ל  
זילברשטיין  
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד  
ת.נ.צ.ב.ה.  
הונצח ע"י המשפחה

# פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: **אבינו אתה!**

יום כיפור

בס"ד | גליון מס' 501

## כוחות בלב האוקיינוס, זיכוי בלי סיכוי...

### לפני השם תטהרו!

וארבע שעות יקרות מפז, בהן נוכל למחוק את כל העבר ולפתוח שנה טובה וברוכה, כאילו כל השנה החולפת לא קשורה אלינו!

זה קורה, רק כי 'הבנק', לו אנו חייבים כל כך הרבה, הוא: 'אבינו'. רגע לפני שאנו מבקשים ממנו, אנו מקדימים וקוראים לו 'אבינו', אבא, אבא, אבא! שוב ושוב אנו חוזרים על הקריאה הזו, מתוך מחשבה ואמונה שמלכו של עולם, השופט כל הארץ, הוא בסופו של דבר גם אבא שלנו.

מול אבא, הכל נראה אחרת. אבא שבשמיים יש בו רחמים מובנים על בניו, אבא שבשמיים אוהב אותנו, עוד יותר ממה שאנו אוהבים את עצמנו... אבא שבשמיים מתגעגע אלינו, מחכה שנחזור אליו, שנתרפק עליו, שנגיד לו: 'חטאנו, התרחקנו, אבל זה לא אנחנו. אנחנו בניו - חפצי קרבתי, רוצים לעשות רצונך!'

זהו, זה כל הסוד של יום הכיפורים. כשבן מתחרט על מעשיו ושב להתרפק על אבא, זה פותח שערים, זה יוצר מציאות חדשה. אבא שבשמיים שכבר מחכה, מצפה ומתגעגע להתרפקות הזו, רק שומע אותנו קוראים לו אבא - וממהר לקבלנו באהבה ובחיבה, לנקות את הכתמים, ולהלביש אותנו בגדים חדשים - נשמה נקיה וחדשה לשנה טובה ומבורכת...

כשאנו עומדים עם המחזור וקוראים מתוכו, אנו לא רק מתפללים. אנחנו מתחברים, מתרפקים, מתחבקים עם אבא שבשמיים. אנו חוזרים וקוראים לו 'אבינו' כדי לזכור את היחס יוצא הדופן שיש בינינו - שהוא אבא, ואנו בניו...

הרה"ק רבי משה מקוברין ז"ע נהג לפרש: הרי אנו אומרים הרבה תחיות ובקשות ב'אבינו מלכנו', מה טעם איננו אומרים פעם אחת בתחילה 'אבינו מלכנו' ואח"כ מפרטים את הבקשות בזו אחר זו? מדוע אנו נדרשים לחזור על צמד המילים 'אבינו מלכנו' בתחילת כל תחינה?

כי אין מטרת התחינה להתפלל בלבד על הצורך הספציפי המוזכר בה. מטרת תפילת 'אבינו מלכנו', היא לחזור ולשנון, שוב ושוב, פעם אחר פעם, שאבינו הוא מלכנו, ומלכנו הוא אבינו. התחינה היא כבר הביטוי המעשי, ההשלכה מהקריאה לאבא, אבל העיקר - העיקר הוא לחזור ולשנון, לקרוא ולזעוק, להתחבר ולהתקשר - 'אבינו מלכנו'!

כי אבינו מלכנו, בראש ובראשונה, 'אבינו אתה!'

### משפט חסר סיכוי!

את הסיפור הבא, סיפר בעל המעשה עצמו, כיום יהודי יקר המתגורר בשכונת גאולה בירושלים. בצעירותו, גדל אותו יהודי בקולורדו, ארצות הברית, בסביבה זרה ליהדות. עם חברים לדבר, שלח ידו במסחר בחומרים אטוריים מסוגים שונים, החל מהברחות, וכלה בסחר מכר שהכניס לכיסו הון עתק, אך בסופו של דבר - סוף גגב לתליה...

יום כיפור!

היום הקדוש בשנה, הרגעים הנשגבים ביותר, הדקות שלא יסולאו בפז. כבר עם שחר אנו מתחילים בהכנות - בסעודה יפה ומכובדת לכבוד ערב החג שהוא חג לעצמו, ממחרים לטבול, ואחר כך - תפילת המנחה לערב יום כיפור, בה אנו כבר מתחילים את לחוש את האווירה הייחודית - מתרפקים על אבא שבשמיים, מספרים לו איפה לא הלך לנו בשנה החולפת, ומבקשים לנקות, לטהר, לזכך את העבר, ולפסוע אל עתיד טוב ונעלה בהרבה...

אחר כך שוקעת החמה, ובתוך רגע - כולנו הופכים למלאכים. איננו מבקשים אוכל, גם לא שתיה, זונחים את האינטרסים, הדאגות והעסקים, וממקדים מבט במהות - בלשוב לחיקו של אבא שבשמיים. אנו לובשים לבן בוהק, מתעטפים בטלית והולכים לבית הכנסת בשקט, בדומיית כבוד, באווירה אצילית...

עוד לפני שתשקע החמה, אנו ממחרים לפתור את סיכויי העבר באמירת כל נדרי. כשהחזן מרעים ומנעים בקולו, כששליח הציבור עולה לפני התיבה ופותח בניגון הייחודי, אין נים בלב שלא זע, אין נשמה יהודית שלא מיטלטלת. כבר דורי דורות שיהודים משתנקים בדמעות ברגעים אלה, מתעוררים בתשובה, מאפסים את העבר, ורק מבקשים, בזעקה חודרת חדרי לב, 'ונסלח לכל עדת בני ישראל'...

זה לא נעשה מתוך פחד ואימה, לא מתוך דאגה ומתח. 'ברוך אתה... שהחיינו וקיימנו והגיענו...' קורא החזן בקול, וכל לב יהודי מתמלא שמחה ואושר, הודאה והוקרה, על כי זכה להיות בן לעם לו יש יום כיפור, יש יום אחד בשנה של חיבור הדוק, קבוע, חזק ואמיץ, עם אבא שבשמיים, יום בו בורא עולם ומנהיגו יורד לכל נפש יהודית, רוחץ אותה, מנקה אותה, מכבס, מבריק ומבריק, ומחזיר לנו נשמה נקיה, חדשה ונוצצת, לשנה הבעל"ט...

האמת, שכמה שלא נגדיר ונתאר, יום הכיפורים יישאר חידוש יוצא דופן, יום שאין דרך להסביר כיצד זכינו בו. העובדה שמעשים של שנה שלמה נמחקים ביום אחד, מעוררת השתאות והתפעלות כל יום כיפור מחדש. אם אדם חוזר בתשובה, שב ומתחבר לאביו שבשמיים ומקבל על עצמו לנהוג כשורה - כל עברו נמחק ואינו, והוא הופך לתינוק שנולד מחדש, נקי וזך, בוהק ונוצץ!

בלתי נתפס! נדמיין יום אחד, בו נקום בבוקר לשיחת טלפון מהבנק: 'אדוני, אם תבוא ביום פלוני, ותסביר למה כדאי לבנק למחוק את כל החובות והמשכנתאות שלך - באותו יום הבנק יתחשב בכל הבקשות שיוגשו לפניו, וימחק את כל החובות, לא משנה באלה סכומי עתק מדובר!' - הרי היינו יוצאים כולנו בריקוד נסער וסוחף, ורצים באותו היום להתייצב מבעוד מועד, כאשר בידינו הטפסים הדרושים ובפינו הטיעונים המשכנעים ביותר - כדי לא לפספס את ההזדמנות הנפלאה, היקרה והנדירה!

כך בדיוק הדבר עימנו - מדי שנה בשנה, ביום הכיפורים, הקדוש ברוך הוא מעניק לנו הזדמנות יקרה - לגשת אליו, לפנות אליו, ולבקש למחוק הכל. אלה עשרים

### סגולת היודי שלנו...

ביום הכיפורים, קרונות קרונות של מעשים וחסאים מובאים לפני בורא עולם. גדודים גדודים של מעשים וחסאים שעשינו ניצבים לפני שופט כל הארץ, מספרים בדיוק מה עשינו, מתי, כיצד, וכמה הדבר חמור...

זה מטיל פחד, אבל בדיוק לכן ניתנה לנו מתנת היודי. עוד בערב היום הקדוש, אנו מתייצבים ומספרים הכל בכוחות עצמנו, אומרים בדיוק כמה חטאנו, מפרטים בפנינו את כל המקומות שנפלנו... בורא עולם יודע זאת בעצמו, אבל אנחנו מפרטים בפניו, בדיוק מהסיבה הזאת...

איננו רוצים לתת לגדודים הללו לעבוד. איננו רוצים לתת למעשים שלנו לספר על עצמם. אנו מעדיפים לומר הכל בפנינו ובכוחות עצמנו. כדי שכאשר המעשים שלנו יבוא לדבר - יוכל בורא עולם ברחמי להשתיק אותם ולומר בפשטות: 'את זה הוא כבר סיפר לי בעצמו!'

כך כתוב בזוהר הקדוש מפורשות: מי שמפרט חטאיו לפני הקדוש ברוך הוא, אין נמסר דינו אלא בידי הקדוש ברוך הוא בלבד, ובית דין של מעלה בדליו ממנו! מדהים: יש למעלה צוותות של מלאכים, שאחריות לטפל בעבירות שלנו. אבל אם אנחנו נספר אותן בעצמנו, הם יאלצו לשבת בחיבוק ידיים, ולהניח לנו לסגור עניינים בכוחות עצמנו עם אבא שבשמיים...

זה כוחו של היודי, זו עוצמתו. כשיהודי מספר בעצמו את חטאיו - הוא מונע מהמקטרגים לומר אותם, ובכך משתיק אותם ומונע מהם לבצע את תפקידם...

כשנעצר הצעיר, כבר היה ה'תיק' תפור מכל צידיו. במשך חודשים עקבו אחריו בלשים מטעם האף. בי. איי. אספו ראיות, תצלומים, הוכחות ועדויות. לחיזוק התיק אף שלחו סוכן סמוי מטעמם, ורק כשהיו בטוחים כי יורשע ויבלה עשרות שנים מאחורי סורג וברז - החקירה הפכה לגלויה, האיש נעצר, ונקבע מועד למשפטו.

**סכומי כסף אדירים השקיע הנאשם, על מנת שייצג אותו עורך דין בכיר וממולח, ששמו הטוב הולך לפניו והשופטים חרדים למוצא פיו. ובכל זאת, גם עורך הדין הזה הרים ידיים בייאוש. 'שמע אדוני', אמר לקליינט החדש, 'הם סגרו עליך מכל הצדדים, יש להם חומרי חקירה רבים ואיכותיים, ההרשעה היא כבר עובדה. כל מה שאני יכול זה לנסות לדון על העונש - עשרים שנה או שלושים, עשרים וחמש, או שלושים וחמש, נראה מה התביעה תבקש...'**

הנאשם לא ידע את נפשו. בית הכלא בארצות הברית אינו בית מלון, ההיפך הגמור הוא הנכון, הוא חושש מאוד אבל עורך הדין אינו נותן כל סיכוי... בצר לו, בעצת ידיד, פנה לאחד מצדיקי ארצות הברית והתברך להצלחה במשפט, אף שעורך הדין היה יותר מנחרץ בחוסר הסיכוי לזיכוי...

יום לפני המשפט, קיבל הנאשם שיחת טלפון בתאו בבית המעצר. עורך הדין הידוע והממולח מודיע כי איחר את הטיסה, ולא יוכל להגיע למשפט. 'במקומי, אני שולח אליך תלמיד שלי, סטודנט במשפטים שהדרכתני אותו היטב. ממילא התיק שלך אבוד...' הוסיף עורך הדין וסגר את השיחה...

כשפגש את הסטודנט - המתחיל לשמש כעורך דין, חשכו עיניו. בחור צעיר ונבוך, רזה ונמוך קומה, שנאלץ להודות שמחר תהיה זו הפעם הראשונה בה הוא מתייצב בפני שופט... 'מי יודע', הרהר בעגמומיות, 'עורך דין מתחיל מול כזה תיק... לאיזו תוצאה כבר אוכל לצפות...'

**לבו נשבר בקרבו, אימה ופחד נפלו עליו. אם עד כה ידע כי מצבו בכי רע, העובדה כי הוא נאלץ לתמוך יתדותיו בידי עורך דין מתחיל - גרמה לו לפיק ברכיים ולפחד מוחשי מאי פעם. 'אני גמור', סח לחברו לתא, 'מחר המשפט, אני הולך לקבל ארבעים שנה בפני...'**

בשעה תשע אפס אפס, החל המשפט. אולם בית המשפט היה נקי וממורק, בצד התביעה היו עדים, ערימות של מסמכים וכמה פרקליטים מומחים, ואילו בצד ההגנה לא ניצב אלא הנאשם, ולצידו עורך הדין המתחיל, שלא הצליח להסתיר את הסומק בפניו מהמשפט הראשון בחייו...

התובע פתח בדברים, והרצה בשטף על מעשי הנאשם החמורים. הוא הקריא שורה של עובדות, שבכל אחת מהן היו כמה עבירות על סעיף פלוני וסעיף אלמוני, על חוק הסחר וחוקי המס, על הלבנת הון וסיוע לגופי פשע. לסיום, ביקש לא פחות מחמישים ושלוש שנות מאסר בפועל, ואחרי שעה ארוכה של הרצאה הניח על שולחן השופט שלושה ארגזים מלאים חומרי חקירה, ואז נתן השופט את זכות הדיבור לנאשם ולפרקליטו...

**'ובכן...' כחכח עורך הדין בגרונו, 'זה לא בדיק ככה!' המשפט נקטע באמצע, המבוכה וההתרגשות קטעו את דבריו. הוא התאזר בביטחון עצמי, ניסה שוב לטעון ככה וככה, וכשהטיעונים לא עלו יפה - החל גם להתחנן על נפש הלקוח... פה ושם - למרבה הבושה - סייע הנאשם עצמו לפרקליטו, ולאחר שעה ארוכה של דיבורים וטיעונים, בקשות ותחנונים - הודיע השופט על הפסקה, בסיומה יינתן פסק הדין...'** אנשי התביעה היו מרוצים, בטוחים בתוצאה. 'עם כזה עורך דין, אולי השופט עוד יחמיר את...' לעגו לו בגלוי. עורך דינו בחר לברוח לפינה ולהסתתר בה, והנאשם כבר הבין כי אבדה כל תקוה...

אחרי שלוש שעות, שב השופט מההפסקה, והעלה את ארגזי הניירת על השולחן. 'בית המשפט!' קרא שנית, הס הושלך באולם בית המשפט, והשופט פתח בדברים: 'ובכן, ידידי התובעים', אמר השופט, 'לא ככה בונים תיק. הכל בנוי כאן מסברות על סברות, ראיות קלושות שפרשתם לפי דעתכם בצירוף תמונות שאינן מוכיחות דבר...' - לנגד עיניהם הנדהמות, החל השופט מוציא את חומרי החקירה מהארגזים, וקורע אותם בחרי אף:

**'שמתם כאן ערימות של מסמכים, הבאתם נאשם, ביקשתם עונש חמור וסיפרתם סיפור ארוך. אבל אין קשר בין הנאשם לסיפור, בין המסמכים לתמונות, ובין הנאשם לעונש...'**

אני קובע, הדהד באולם קולו של השופט, 'כי הנאשם זכאי לחלוטין, לא יורשע ולא ייענש. משוחרר, חופשי לביתו!' פסק בקול רם, והותיר את כל היושבים באולם המומים ונדהמים...

הנאשם לא ידע את נפשו מאושר, איך חירותו היתה לו לשלל ברגע אחד, תמוה וחסר סיכוי. הוא פנה לעורך דינו שבכה מרוב שמחה, ושאל בתמימות: 'אבל איך עשית את זה? הרי ראינו שנינו את המשפט, זה הלך כל הזמן נגדי... איך הכל נהפך ברגע אחד?'

עורך הדין חייך במבוכה, והשיב ללא כל גמגום: 'אל תספר לאף אחד, השופט הוא סבא שלי. אמרתי לו שאני הולך לייצג לראשונה נאשם, וסיפרתי לו שזה בבית המשפט שלו. יותר מזה לא הייתי צריך - הוא שיבץ את עצמו למשפט הזה, והוציא אותך זכאי וצח כשלא כדאי לבנות את בטחוני העצמי במקצוע עריכת הדין...'

ביום הזה, ביום הכיפורים, אנו ניצבים לפני התיק האישי שלנו, עב כרס, מלא מצד לצד באירועים שהיינו רוצים לשכוח ולמחוק... אין שכחה לפני הקדוש ברוך הוא, הכל כתוב, גלוי וידוע, אין התחמקות ואין הכחשות לפני בוחן כליות ולב...

המתח בשיאו, אנו - בצדק רב - שרויים בדאגה. שנה שלימה על כף המאזניים, ומי יודע כיצד תיראה, ומה יפסוק שופט כל הארץ לנוכח התיק וההוכחות... הלחץ מוצדק, הדאגה בשיאה - - -

אבל רגע, הרי השופט הוא לא סבא שלנו, הוא אבא שלנו ממש! הוא רוצה להוציא אותנו טובים במשפט, הוא רוצה שנצא זכאים, הוא רוצה שניצל מכל מה שהתביעה - השטן וחבר מרעיו מכינים לנו...

אבל יש משפט, והמשפט הזה הוא לא משחק בכלל. צריך לדבר, צריך לבקש, צריך לנסות להעלות טיעונים, גם אם הם מגומגמים, גם אם הם לא מספיק משכנעים... כי אנחנו צריכים לפנות לשופט - לאבא שלנו, לנסות לדבר, לטעון, להתחנן, לבקש...

'כשהיה מול השופט, הוא לא חשב שיש לו סיכוי כלשהו', אומר המשפיע הגה'צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, אשר שמע את הסיפור מבעל המעשה שחזר בתשובה שלימה בעקבות נס ההצלה המופלא, 'אבל העובדה כי הסבא הוא השופט, או - במקרה שלנו - אבינו מלכנו הוא השופט, משנה את כל התמונה!'

וממילא - 'אם כבנים, רחמנו כרחם אב על בנים!' והוא יוציא כאור משפטנו, ויברך את כולנו בגמור חתימה טובה ושנה טובה!

## פנים חדשות...

הסיפור הבא מוכר ממקור ראשון: כל מיני גדל גדעון כתינוק שנשבה, מימי לא הכיר ולא ידע דבר על היהדות, חוץ מהעובדה שישנו יום בשנה בשם 'יום כיפור' בו צמים ואין עושים מלאכות, מעבירים את עשרים וארבע השעות, ועוברים הלאה...

שנה אחת, היה זה בחודש אדר, בשלהי החורף, נקלע גדעון לסמינר של חוזרים בתשובה. הציץ ונפגע - המרצים פתחו בפניו שערים לעולמות שלא הכיר, האירו את לבו וחיממו את נפשו באור היהדות הנעימה, הקסומה, הקרובה והמקרבת...

חלפו עוד מספר חודשים, ואחד המרצים בסמינר פגש את גדעון בשעת ערב מוקדמת, מטייל ליד ביתו. 'גדעון יקירי', טפח המרצה על שכמו, 'מה נשמע? איך אתה מרגיש?'

הם שקעו בשיחה עירנית וידידותית, כאשר המרצה מלטף בחיבה את הכיפה הגדולה שלראשו של גדעון. 'אה, אשריך', אמר וליטף שוב את הכיפה, 'איך זכית לחזור בתשובה, הלוואי עליי... מה עורר את ליבך לכך? האם עברת חוויה מרגשת כלשהי בחודשים האחרונים?'

גדעון התרגש, פתח את מצפון לבו וסיפר: 'האמת, ביום הכיפורים האחרון חוויתי חוויה משונה משהו. באתי לבית הכנסת כמדי שנה, נבוך ולא יודע מה לעשות. התפילה התנהלה בעצלתיים, לא מצאתי לי מקום ולא התחברתי. לא היה לי מחזור ולא סידור, לא הבנתי למה כולם מגיעים היום לבית הכנסת, ואפילו רפי וגדי, בני ושמוליק, איציק ואביעד עזבו את העסקים ובאו...'

גדעון מחה דמעת התרגשות, והמשיך: 'הסתכלתי עליהם, הם היו שקועים בסידור, ולי - לא היה סידור או מחזור כלשהו. בלית ברירה נעמדתי בירכתי בית הכנסת, הלטתי פניי בידי ואמרתי: 'אבא שבשמיים, אינני יודע להתפלל, אינני יודע כיצד לומר, מה ומתי. אני יכול רק לומר שגם אני רוצה מאוד לחזור אליך...'

חזרתי על הבקשה הזאת, סיפר גדעון ברגש, 'פעם, פעמיים ושלוש, ואחר כך פשוט עזבתי את בית הכנסת. עיניך הרואות את התוצאה...'

זה כוחה של תפילה, פשוטה ובמילים מהלב, ביום הכיפורים. בכל רגע נתון, בכל מקום ובכל זמן ביום היקר הזה, נוכל לעמוד, לעצום עיניים, ולהתכנס אל תוך תפילה לאבא שבשמיים...

וביום הזה, הוא שומע ומאזין, מביט ומקשיב, ובמשך השנה נראה תוצאות!

## משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשרא) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס